

REGIA – ÎNTRE OCUPAȚIE ȘI PROFESIE (PROFESIONALISM ȘI DILETANTISM)

DIRECTING – BETWEEN OCCUPATION AND PROFESSION (PROFESSIONALISM AND DILETTANTISM)

LIDIA PANFIL¹,

profesor universitar,

Academia de Muzică, Teatru și Arte Plastice

CZU 792.027

Regia, ca orice altă știință, evoluează, se dezvoltă ascendent. În timp, optica ei modifică unghiul de vedere asupra lucrurilor și este perfectibilă în funcție de gradul și diversitatea informației culturale, de empirismul cunoașterii științifice. În teatru și în școală poate fi auzită o părere mai mult amatoricească decât înțeleaptă, care periclitează adevărata cale a cunoașterii: „se poate și așa...”, „se poate și altfel...” „se poate într-o mie de feluri...”. Adevărul cert este că o asemenea gândire nu poate fi așa sau altfel. Acțiunea fără cunoaștere nu acceptă vocabulele „nici” sau „într-un fel”. Diletantul are impresia că totul este simplist, este posibil și accesibil, căci el nu percepe exact implicațiile intelectuale care îl obligă să dureze o perspectivă trainică, să atingă esențe, să contureze unghiuri de vedere originale etc. Pentru a deveni legitate, performanța trebuie să se edifice pe pilonii competenței și cunoașterii principiilor, fundamentelor generale, pe teoria fenomenelor din domeniul Regiei.

Cuvinte-cheie: regia, regia – între ocupație și profesie, profesionism și diletantism, teatru și școala de teatru, delimitări și principii

1 E-mail: panfil.lidia@yahoo.com

Directing, like any other science, evolves, develops upwards. Over time, its perspective changes the angle of view of things and is perfectible depending on the degree and diversity of the cultural information, the empiricism of scientific knowledge. In the theater and in school, one can hear a more amateurish than wise opinion, which endangers the true path of knowledge: „it can be so...”, „it can be different...”, „it can be in a thousand ways...”. The certain truth is that such thinking cannot be in one way or another. The action without knowledge does not accept the words “neither” or „in some way”. The dilettante has the impression that everything is simplistic, possible and accessible, because he does not perceive exactly the intellectual implications that force him to build a lasting perspective, to reach essences, to outline original angles of view, etc. In order to become legitimate, the performance must be built on the pillars of competence and knowledge of principles, general foundations, on the theory of phenomena in the field of Directing.

Keywords: directing, directing-between occupation and profession, professionalism and dilettantism, theater and theater school, delimitations and principles

Introducere

Regia, ca orice altă știință, evoluează, se dezvoltă ascendent. În timp, optica ei modifică unghiul de vedere asupra lucrurilor și este perfectibilă în funcție de gradul și diversitatea informației culturale, de empirismul cunoașterii științifice.

Obiectul teatrului este opera finită – spectacolul. Ceea ce interesează este **ce se obține**, și nu modul **cum** se obține, cine sunt cei implicați în colaborarea și realizarea propriu-zisă a actului artistic.

Știința este determinată de ceea ce obțin, prin strădaniile enorme, marii creatori și nicidecum de modalitatea cum (prin ce metode) obțin ei rezultatele scontate. Artiștii, exact ca și cercetătorii, filosofi sunt legitimați de rezultat, nu de procedeu. O școală bună de teatru nu învață adevărurile generațiilor trecute, ci metodele, căile care conduc spre descoperirea adevărurilor încă nedescoperite. La un anumit nivel de percepere apare ipoteza conform căreia oricare din multiplele procedee sau metode conduc, inevitabil, mai devreme sau mai târziu, la aceleași finalități.

În teatru și în **școală** poate fi auzită o părere mai mult amatoricească decât **înțeleaptă**, care periclitizează adevărata cale a cunoașterii: se poate și așa, se poate și altfel, se poate într-o mie de feluri... Adevărul cert este că o asemenea gândire nu poate așa sau altfel. Acțiunea fără cunoaștere nu acceptă vocabulele nici sau într-un fel. Diletantul are impresia că totul este simplist, este posibil și accesibil, căci el nu percepe exact implicațiile intelectuale care îl obligă să dureze o perspectivă trainică, să atingă esențe, să contureze unghiuri de vedere originale etc. Ignorând stringentele principale și necesitățile conceptuale interne ale demersului, diletantul forțează lucrurile pentru a obține, finalmente, o combinație hibridă.

Pentru a deveni legitime, performanța trebuie să se edifice pe pilonii competenței și cunoașterii principiilor, fundamentelor generale, pe teoria fenomenelor din domeniul Regiei.

Profesionismul și etica profesională

Profesionism,s.n.	Practicare a unei îndeletniciri ca profesionist; activitate a unei persoane care face un lucru datorită meseriei pe care o are și pe care o stăpânește foarte bine; însușire, calitate a unui profesionist [1p.738].
Profesionism,s.n.	Profesionism; p.ext. ramură a sportului, a artei etc. practică cu profesiune [1 p.738].
Profesionist(ă),s.n.	Persoană care lucrează într-un anumit domeniu de activitate, având pregătirea corespunzătoare [1 p.739].

Tema pe care o abordăm se referă la conotațiile conceptuale ale câmpului semantic ce înglobează noțiunile de profesionist și profesionalism, precum și felul în care intervine etica în exercitarea rolurilor profesionale. O profesie este o ocupație pe care o au mai multe persoane prin slujirea directă a unui anumit ideal într-un mod moral permisibil, dincolo de ceea ce le cere nemijlocit piața și morala comună.

Profesioniștii unui domeniu care își exercită profesia cu dedare, cunoaștere, măiestrie ajung să devină personalități marcante nu doar într-un anumit domeniu al artei, dar și în viața social-culturală a unei țări. Aceasta este proba supremă că ei dau dovadă de ceea ce este considerat profesionism.

Etica virtuții, coborâtoare din tradiția aristotelică cuprinsă de Etica nicomahică, a reconfigurat un important teren în discuțiile actuale. Ea încearcă să răspundă, în cazul nostru, la întrebările: „Ce fel de profesionist ar trebui să fiu?”, „Care sunt virtuțile necesare unui profesionist?”. Această problemă derivă din faptul că împlinirea profesională este cotate ca o componentă importantă a împlinirii și dezvoltării personale (humanflourishing în original). Realizarea profesională este considerată, pe bună dreptate, una din condițiile majore prin care o persoană poate să devină împlinită sau, cel puțin, utilă, să resimtă că are o activitate plină de sens și să-și sporească încrederea în forțele proprii.

Dileme standard în etica profesională survin, îndeosebi, în situații cruciale, atunci când starea de fapt a unei societăți se sincronizează cu valorile morale ale profesionistului. În lumea contemporană s-a conturat o pregătire universitară, inclusiv în artă (muzică, teatru, arte plastice etc.). Ea vizează etica profesională și se referă complementar la pregătirea profesioniștilor, presupunând o cunoaștere empirică specifică, profundă, tipică, bine conturată și articulată.

Care sunt caracteristicile ideale ale profesionistului în domeniul artei și care sunt valorile intrinseci ale acestuia, în ce constă, în fond, profesionalismul în arta regizorală?

Vom prezenta doar câteva principii (destinate regizorilor), extrase din *Etica* marelui estetician al culturii K.S. Stanislavski [2], care trebuie nu doar cunoscute, ci și aplicate sistematic:

- Arta dispune de propriile legități.
- Artei îi place ordinea și armonia.
- Talentul este suveranul și stăpânul unic al scenei.
- Fără aptitudini și talent, nu te apropia de artă. Pe lângă talent mai ai nevoie și de cunoștințe temeinice.
- Nu există artă ce nu ar necesita virtuozitate și nu există limite telurice pentru această proprietate infinită.
- Arta regizorală se „alimentează” din experiență și muncă fără preget.
- Regizorul trebuie să se perfecționeze continuu. Orice meșteșug solicită un talent deosebit și doar posedând la perfecție meseria poți atinge genialitatea.
- Talentul, inspirația, (sub)conștientul au prioritate maximă; tehnica există tocmai pentru a le servi magistral, urmărind aducerea la viață a creației (supra)conștiente.
- Cuvinte-cheie pentru spontaneitatea și autenticitatea actului artistic: Azi, Aici, Acum.
- Nimic să nu se deruleze pe scenă fără ca, în prealabil, să fi fost trecut prin sita adevărului. Adevărul e mai concludent decât orice argument, deci, numai o artă veridică e convingătoare prin autenticitate.
- În artă se pot realiza multe lucruri mărețe, însă cu condiția ca lucrul înfăptuit să fie marcat plener de artistism și persuasiune.
- Simplitatea, încununată cu un bogat fond de imaginație, este lucrul cel mai dificil de obținut în artă (lucru de care se tem și pe care îl evită cel mai mult toți cei care sunt insuficient pregătiți).
- Iubește arta din tine, nu chipul tău în artă.
- Orice intenție de a copia împiedică creația personală. Totuși, studiul artei te ajută să-ți rafinezi gustul.
- Procesul de creație este, în primul rând, o deplină concentrare a întregii ființe fizice și spirituale (trup, simțuri, minte, voință, sentiment, imaginație).
- Nodal este procesul creator, nu succesul pasager: Important nu e rezultatul însuși. El nu depinde de dumneata. Importantă e tendința de realizare a temei, importantă e acțiunea însăși, tentativa de a crea magistral.
- Termeni opuși: artă veșnică/artă la modă. E primejdios să te abați definitiv de la drumul principal pe care arta înaintează din vremuri străvechi. Cel care nu cunoaște drumul acesta etern riscă să piardă pe parcurs adevărate scopuri ale artei și este condamnat să orbecăiască de-a pururi pe poteci ce se înfundă în păduri dese.

- În lipsa tradiției, arta noastră este condamnată la diletantism.
 - Arta e menită să „tranșeze” probleme artistice. Numai că elementul spectaculos, predica sau agitația nu pot fi confundate cu arta autentică. Tendința și arta sunt incompatibile.
 - Scopul adevărat al artei, al creației este acela de „a transfigura adevărata viață a spiritului uman”.
 - Arta teatrală are un pregnant caracter colectiv. Și pentru că presupune înglobarea realizărilor artistice ale mai multor creatori, ea reclamă existența publicului. Mai mult decât atât, dezvoltă „sensibilitatea comună, de masă, care face mai acută trăirea momentelor sublime ale intuiției”.
 - Toți artiștii care colaborează într-un spectacol (regizor, actori, interpreți, scenograf etc.) trebuie să înțeleagă bine și să fie îndrăgostiți de produsul creației lor comune. Pentru aceasta ei trebuie inițial să atingă o compatibilitate desăvârșită: în această muncă e nevoie de o concesie reciprocă permanentă și de un scop comun bine definit.
 - Creatorii spectacolului și personalul tehnic trebuie să se supună „unui fir creator călăuzitor unic”.
 - E nevoie de o disciplină cazonă. Întârzierile, lenea, capriciul, toanele, mofturile, lipsa de voință, necunoașterea – toate sunt la fel de nocive muncii și trebuie dezrădăcinate fără milă. În fond, indisciplina înseamnă nerespectarea artei, deci, lipsă de talent.
 - Forțarea e un mijloc prost pentru creație. Așadar, nu fi încordat nici fizic, nici spiritual.
 - Nu se poate lucra în artă la rece. Avem nevoie de un anumit grad de înflăcărare, e necesară o forță stihinică afectivă ca să observăm lumea și să identificăm materialul inedit pentru creație.
 - Câteodată, pornind de la suprafață, se poate ajunge în străfunduri. Nu este, desigur, calea cea mai facilă, totuși, deseori este și aceasta o posibilitate de acces la creația artistică.
 - Apropiati-vă de teorie și de legile creatoare prin practică, prin exemplu, prin proprie senzație.
 - Adevărații artiști vorbesc despre arta lor simplu, concis și pe înțelesul tuturor.
 - În creație trebuie la început să fii atras magnetic de miracol, de feerie, să simți fiorul artistic, iar pe urmă abia să vrei să realizezi ceva original.
 - În artă este deosebit de important să înțelegi la timp întrebuintărea potrivită pentru fiecare secvență și particularitate specifică.
 - Arta corijează natura, dar niciodată n-o poate substitui.
- Aceste profunde cugetări stanislavskiene pot constitui un veritabil ghid indispensabil nu doar orientării prin labirintul creației regizorale, ci și prin întreaga paradigmă a culturii contemporane.

Fenomenul diletantismului în arta spectacolului

Diletant(ă),s.n.	Amator (pasionat) de artă, știință, tehnică, fără pregătire de specialitate. Persoană lipsită de o pregătire temeinică, cu o prestație superficială, incompetentă [1 p.259].
Diletantism,s.n.	Faptul de a avea preocupări în domeniul artei, al științei sau al tehnicii numai din plăcere, fără o pregătire specială. Lipsă de competență și de seriozitate profesională [1 p.259].

Diletantismul a ajuns un termen peiorativ care desemnează lipsa de expertiză, lucrul după ureche, contrariul profesionalismului serios. Nimeni nu este mai sever cu diletantismul decât diletantul inteligent și aceasta dintr-un sentiment explicabil al urii de sine. Herzen, el însuși un diletant, se răfuieste cu diletantismul care confundă cunoașterea cu pasiunea pentru cunoaștere și arta cu gustul pentru artă, subliniază Adrian Mihalache în lucrarea *Cu Herzen* [3] despre diletantism.

Semnificația termenului diletantism (provenit din latinescul „delectare” și italianescul „dilettante”, care înseamnă „a amuza”, „a distra” pe cineva) se referă la o anumită manieră de amatorism, de veleitarism cras, în ultimă instanță. Ca și structură ideatică, „substanța” amatorismului își inițiază începuturile în crepusculul secolului XVI, în perioada de consolidare și, ulterior, finalizare a conceptului renescentist de devenire a personalității culturale și a statornicirii dialogului european civilizațional.

Esența diletantismului constă în faptul că diletantul nu pătrunde în miezul lucrurilor și nu este apt să perceapă amploarea efortului pe care și-l asumă. Superficialitatea, care-l caracterizează întotdeauna, îl determină să trateze lucrurile superficial, în definitiv, totul finalizându-se cu un eșec lamentabil.

În concepția lui Em. Kant, aptitudinile artistice țin în totalitate de nativitate și nu pot fi deprinse sau exploatate ca atare. Așadar, fenomenul cunoașterii în artă nu reprezintă izvorul forței de creație. Anume în aceasta rezidă specificitatea artei, în comparație cu știința, în care paradigma cunoașterii este atot-triumfătoare și atotcuprinzătoare. Potrivit autorului „Criticii rațiunii pure”, geniul este irepetabil, însemnul respectiv fiind, de departe, unul de netăgăduit, or, eventuala lipsă de originalitate se soldează totdeauna cu un fiasco, cu un nonsens paralizant.

Autenticitatea în artă, consideră Kant, trebuie cu obligativitate disociată de conceptul de meserie, de breaslă. Geniul își revendică dreptul inalienabil de a fi totalmente infailibil și, prin această „stihie”, devine original până la sacralitate, adoptând maniere convenționale și hieratisme simptomatice de transformare a elementului anodin în element celest, în element pe cât de simplu, la prima vedere, pe atât de neaș, în reprezentare artistică.

Și diletantul, și geniul activează într-un spațiu care sfidează orice legitate logică, uniformitate și convenționalitate. Cu precizarea că ultimului îi revine primatul autenticității de structură și de exprimare, rod al impetuoșității genuine. Sfidarea „încorsetării” terne reprezintă atuul inalienabil al geniului, dreptul lui firesc de a pleda în favoarea eliberării dogmatice, or, libertatea sa de creație nu are cum fi secundată de o permanentă încolonare și îndoctrinare, raliată diverselor mișcări, curente sau școli programatice.

Totuși, respingerea unor forme sau modalități consacrate de exprimare artistică, în cazuri ordinare, poate suscita doar apariția unor „mostre” anemice de artă, de pseudo-artism, în aceste situații putând fi lesne deconspirată „activitatea” subversivă a diletantului [4].

Obiectul muncii diletantului se referă la auto-complacere, la satisfacerea propriului statut de creator, și nimic mai mult. Opera este pentru diletant ceva secundar, o „senzație” marcată de platitudini și truisme, tot ce contează fiind „insașiabilitatea de a se delecta neconținut cu propria persoană, „plaisir-ul” identificării ubicu a egoului, ca atribut al unei false măreții și atotputerniciei fade, afișate imperios, cu nestăvilită dezinvolvură” [5].

Diletantul, în viziunea lui B. Asafiev [6], poate fi concomitent un amator și un cunoscător avizat al artei, care posedă cunoștințe durabile de specialitate și aptitudini artistice pregnante, totuși, nu se poate ridica la un nivel constant de reprezentare ontică a propriilor sentimente și trăiri interioare, nu stăpânește suficient tehnicile și formele de exprimare originală a viziunii integratoare asupra lumii. Profesionistul este integrat totalmente în procesul de creație, arta reprezentând pentru el unicul sens al vieții, pe când diletantul consideră actul cultural un banal hobby, o pasiune efemeră, o ocupație secundară oarecare, ludică, câștigându-și existența cotidiană în alte sfere de activitate.

În Europa diletantismul cunoaște o importantă supradimensionare, devenind, practic, o normalitate. Filosoful și poetul german Friedrich Schiller a fost printre primii care a elaborat un studiu aprofundat asupra acestui fenomen reflectat în artă, calificându-l astfel: „Amatorul (diletantul) niciodată nu transcende dincolo de subiectivitatea sa; el se exprimă pe Sine în Artă. Pentru diletanți, Arta nu este scopul vieții, ci o modalitate de a evada de cotidian” [7 p.132]. Acest criteriu și poate disocia sistemic profesionismul de diletantism. Rezultă, deci, că nu talentul și *măiestria* se autoexclud, dar faptul că profesionistul consideră arta vocație și se dedică completamente ei, pe când diletantul creează sporadic, arta fiind pentru el un mof. Din aceste considerente, profesionistul se află într-o permanentă căutare febrilă de motive artistice, tinzând spre atingerea perfecțiunii, iar diletantul – nu resimte asemenea necesități interioare.

Profilul profesionismului și al diletantismului în actul de creație

Societatea noastră, marcată de procesul unei globalizări trepidante, resimte o lipsă acută de oameni talentați, de persoane înzestrate cu calități alese, cu cunoștințe temeinice din diferite domenii care și-ar îndrăgi atât de mult profesia, încât ar fi gata să se sacrifice pentru idealurile ei sapiențiale, și-ar dedica întreaga existență cercetării materiei predilecte și făuririi de noi concepte operaționale și

mostre viabile de cultură și artistism. Este cert faptul că în viitor nu vor putea deveni veritabili oameni de creație acei tineri care se vor complăce în ipostaza inertă de a fi „veșnic întreținuți” de diverse mecanisme și subterfugii cu existență limitată în timp.

Viața trebuie „fructificată” în scenă – iată exercițiul de luciditate pe care trebuie să-l aplice în procesul devenirii sale profesionale un actor sau un regizor dotat. Există, însă, o serie de diferențieri capitale între viață și scenă. Viața este, potrivit lui K.S.Stanislavski, un grandios roman, de genul monumentalei opere tolstoiene *Război și pace*. Viața se „pretează” de minune interpretării scenice, învorbării artistice, cu elemente artistice ce vizează metafizic binele și răul, conținând toate resorturile necesare surprinderii și derulării unei drame social-umane de proporții inimaginabile [8].

Pentru „fructificarea” artistică sunt necesare calități alese, rafinate, dintre care cea dintâi proprietate urmează să fie prezența unui talent viguros, apt să „emane” prin toți porii artistici emoțiile și vibrațiile stenice inerente unei trăiri paroxiste în scenă [2]. Fiecare om dispune de energii latente, ascunse care predispun spre înclinații artistice. Însă, cu regret, remarcă Stanislavski, atunci când actorul urcă în scenă el își pierde deseori din autenticitatea vieții intense trăite, din naturalitatea genuină, preferând să se îndepărteze nepermis de mult de realitate, de obiectivitate, se dedublează fățiș, astfel falsificând și căzând într-o desuetudine lamentabilă, într-un simulacru de cea mai joasă speță [9].

Să remarcăm expres că Stanislavski s-a impus ca un extraordinar actor și regizor, grație faptului că și-a identificat propriul profil de creație ancorat puternic în realitatea vieții. Iată de ce educația aleasă și talentul său nativ au putut fi valorificate din plin, cu mult discernământ și dedare profesională până la capăt. Pentru a deveni un bun regizor trebuie să deții calități native de actor, conchidea magistrală Stanislavski în volumul memorialistic *Viața mea în artă* [8]. Marele actor și regizor a rămas consecvent și fidel acestui ideal existențial până în cea din urmă clipă a vieții sale. Deseori prefera, în locul unor actori consacrați, tineri neexperimentați, care abia băteau sfios la porțile afirmării. Și aceștia, înaripați de șansa nesperată de a se produce în spectacolele lui Stanislavski, „ardeau” totalmente în scenă, ridicându-se mult peste așteptările maestrului, se autodepășeau magistral. Astfel, Stanislavski a crescut generații întregi de actori talentați, demonstrând scepticilor și criticilor săi acerbi că tinerețea și cutezanța sunt cele mai propice „elemente” pentru materializarea unor idei artistice temerare și insolite. Când și aceste argumente irefutabile lăsau reci asistența, atunci Stanislavski și V. Nemirovici-Dancenko urcau ei înșiși pe scenă, demonstrând cu fără tăgadă viabilitate proiectelor și metodelor artistice propuse, exemplificând prin propriile „execuții” actoricești de excepție dreptul la existență a unor formule inedite și absolut revoluționare, în sens creativ, pentru acele timpuri.

Dorința ardentă de a deveni actor nu atrage sine qua non talentul. Pentru a trăi, a te „mistui” vulcanic, a te consuma până la urmă, pentru a întruchipa în scenă diverse personaje care se confruntă cu varii situații de viață trebuie să posezi la perfecție tehnicile dedublării artistice organice, să muncești cu asiduitate zilnic asupra autoconstrucției intelectuale și actoricești, la fel cum o fac, istovindu-se până la sacrificiu, marii pianști, pictori, sculptori, scriitori etc. Or, talentul este singura călăuză dreaptă spre cucerirea piscurilor înalte ale creației. Munca titanică, până la refuz, este condiția unică a desăvârșirii artistice.

Concluzii

Suntem într-o situație în care se pare că arta chiar e un moft. Trăim niște timpuri foarte grele. E clar că trebuie identificat de urgență un sistem care ar reforma cultura. Într-adevăr, cultura e un moft în momentul acesta. Poate că ar trebui făcut un sistem mai eficient. Să se sprijine, de exemplu, proiectele independente, să se susțină teatrul independent. Să se investească în oamenii talentați, dar, preponderent, în profesioniști și abia mai târziu, dacă chiar e nevoie, în diletanți.

Regia este un vast laborator de creație. Pentru regizorii în devenire este importantă conștientizarea faptului că această profesie te determină să studiezi continuu, pentru a te menține în formă. Un regizor trebuie să știe a delimita valoarea de non-valoare, profesionismul de diletantism, profesia de hobby, iar

pentru acest lucru e nevoie de o cunoaștere profundă. Fără cunoaștere avizată, regizorul nu este apt să creeze, ci doar să reproducă lamentabil. Pentru a evita astfel de situații, e nevoie de perseverență. Tendința spre perfecțiune este principalul modul de care se ghidează cel de creează.

Referințe bibliografice

1. *Dicționar enciclopedic*. Ed. a 6-a. Chișinău: Cartier, 2008. ISBN 978-9975-79-478-7.
2. СТАНИСЛАВСКИЙ, К.С. *Этика*. Москва: Издание Музея Московского Орденов Ленина и Трудового Красного Знамени Художественного Академического Театра СССР им. М. Горького, 1947.
3. MIHALACHE, A. *Cu Herzen, despre diletantism*, 1990 [online]. [accesat 27.09.2020]. Disponibil: <https://www.google.com/search?client=firefox-b-d&q=3.%09MIHALACHE%2C+Adrian.+Cu+Herzen%2C+despre+diletantism>
4. КАНТ, И. *Критика способности суждения*. Москва: Искусство, 1994. ISBN 5-210-02324-9.
5. ГЕРЦЕН, А.И. Дилетантизм в науке. В: *Собрание сочинений*: в 30 т. Т. 3. 1842–1846. Москва: АН СССР, 1954.
6. АСАФЬЕВ, Б.В. *Путеводитель по концертам*. Москва: Советский композитор, 1978.
7. ШИЛЛЕР, Ф. *Собрание сочинений: в 7 т.* Т. 6. Москва, 1957.
8. STANISLAVSKI, K.S. *Viața mea în artă*. București: Cartea Rusă, 1958.
9. STANISLAVSKI, K.S. *Munca actorului cu sine însuși*. București: ESPLA, 1955.